

Dagthema: Er straalt hoop, hoop om te leven

Overweging 14 augustus – Maranca Schenkeveld

“... Het lijkt zo gewoon, onze interactie met onze naasten. En toch is het dat niet, het is heel bijzonder! Want met je gesprek, een gebaar, een glimlach geef je iets moois aan de ander: Hoop om te leven, hoop om te stralen ...”

Openingsgebed: Hoop Toon Hermans

Geef elkander hoop,
dan gaat alles goed
geef elkander hoop
als j'elkaar ontmoet
niet met dure woorden
een rede of een preek,
nee, zomaar bij de slager
of in de apotheek
op een café-terrasje
of in de bioscoop
al is het nog zo vluchtig,
maar geef elkander hoop.

Openingslied: Welkom

Anneke Meiners/Mariëtte Harinck

Dit huis is een huis waar de deur openstaat,
waar zoekers en zieners, genood of gekomen,
hun harten verwarmen, van toekomst gaan
dromen,
waarin wat hen drijft tot herkenning gaat komen,
de vonk van de Geest in hun binnenste slaat.
Dit huis is een huis waar gemeenschap bestaat,
waar zangers en zeggars bijeen zijn gekomen
om uiting te geven aan waar zij van dromen,
waardoor een beweging ontstaat die gaat stromen,
die nooit meer, door niemand, zich inperken laat.

Welkom en inleiding

Goedemorgen allemaal, welkom op deze zonnige zondagochtend. Welkom aan iedereen die in De Duif is en welkom aan allen die, net als ik, via Zoom zijn ingelogd. We zijn alweer de 5^e zondag van onze zomerserie met het thema “Hoop doet leven”. Mijn sub-titel is “Er straalt hoop, hoop om te leven”. Het zijn de woorden uit een lied, bekend geworden door Wil Tura. Het lied begint bij de geboorte van een kind en eindigt bij de oude man. Het lied gaat over de diverse levensfasen: zijn geboorte die gepaard gaat met de eerste schreeuw, daarna zijn tomeloze energie en levenslust als bijna volwassene. Steeds klinkt het refrein “Er straalt hoop, hoop om te leven”.

Uiteindelijk is er de laatste fase: oud, ziek, het wegvloeien van de kracht en levenslust. Het laatste refrein gaat als volgt:

Hoop doet leven
Ik ga door zolang ik kan
Zonder hoop wil ik niet leven
Maar laat mij nu niet alleen
Ik wil vrienden en familie om me heen
Hij hoort kinderen spelen op de straat
Zo zorgeloos, vol kattenkwaad
Ze zijn het jonge leven dat verder gaat
De nieuwe hoop .

Een nieuw leven, een nieuw begin, stralend licht als bron voor levenslust en levenskracht. Wat zijn onze bronnen van hoop, wat doet ons stralen, wat doet ons leven?

Daar gaan we het dit uur over hebben.

Nathalie en ik wensen ons allen een hoopvolle en stralende dienst!

Lied: Welkom *Stef Bos*

<https://youtu.be/VGpo9YOJHzi>

Op een dag ben je geboren
Uit samengaan ontstaan
Uit een lange rij van mensen
Die nog diep in jou bestaan
Met hun angsten en verlangens
Met al hun liefde en hun pijn
Daar ver in het verleden
Ligt de bron van wie wij zijn
En wat wij nu verkeerd doen
Zal jij ons moeten vergeven
En al zal je ons soms haten
Jij komt ons in jezelf tegen
Want al vind je ook de vrijheid
Wij zijn in elkaar gevangen
Al zal jij ons ontwijken
Wij blijven jou omarmen
Refrein

Welkom in de wereld
Welkom in de tijd
Welkom in ons leven
Welkom in ons huis
Welkom in de wereld
Welkom in de tijd
Welkom in ons midden
Welkom in ons huis
En op een dag dan zal jij hier weggaan
Naar daar waar wij niet zullen zijn
Als een schip dat in de toekomst
Aan onze horizon verdwijnt
Naar een tijd die wij nooit zullen kennen
Jaren die nog niet bestaan
Nieuwe muren om te slechten
Nieuwe bruggen om te slaan
Refrein

Eerste lezing: Het verhaal van de drie vlammen

Er liepen eens drie vlammen op straat, bijna opgebrand. Ze hadden het over hòe ze weer zouden kunnen opvlammen. De eerste vlam wilde graag voor iedereen schitteren. Toen hij een bos zag, bedacht hij zich geen moment en zette het hele bos in brand. Dat zou indruk op de mensen maken. Maar de vlam had zichzelf niet meer in de hand en binnen de kortste keren was het hele bos opgebrand. De brandweer moest komen om de laatste brandjes te blussen. De vlam had alleen maar een bende aangericht en het hele bos verwoest. Hij werd gelukkig dan ook snel vergeten.

Hoofdschuddend liepen de twee overgebleven vlammen door. Op een gegeven moment kwamen de vlammen bij de zee. Eén van de vlammen wilde het water in vuur en vlam zetten, er een vuurzee van maken. Met een grote heldhaftige sprong dook de vlam in het water. Maar het water wilde niet branden en de vlam ging dan ook met een grote sissert uit. Niemand merkte hem op, dus kon hij ook niet worden vergeten.

De derde vlam ten slotte vond langs de weg een armzalig stompje kaars. Ze werden vrienden en besloten om samen te gaan werken.

Als een lopend vuurtje gingen ze op weg om andere kaarsen aan te steken. En ook al waren ze allebei klein, ze gaven veel licht en warmte. En in het donker wezen ze iedereen de weg. En hoewel de kaars en de vlam op een gegeven moment waren opgebrand, ging het vuur door. En al diegenen die tegenwoordig de kleine lichtjes zien, vergeten niet waar eens de oorsprong lag.

Lied: Leef met volle teugen Kingà Ban en Elbert Smelt

<https://youtu.be/yOPJE2k9MvI>

Op de drempel van het leven
Staar ik naar de horizon
Voel me plompverloren en verlegen
Dat ik sterk ben en gezond
Want jij bent ziek en ik begrijp het niet
Ik zou willen dat je hier blijven kon
Ben niet bang, alleen soms even
Maar dan zing ik mij er dwars doorheen
Voel me broos en moegestreden
Verlangend naar de overkant, alleen
Ik houd me vast aan alles wat zo mooi is
En ik tel ze, de kostbare momenten
Leef met volle teugen
Durf te leven met de dag
Glimlach elke morgen
Er is iets moois dat op je wacht
We hebben het ervaren
Dat het leven niet om ons draait
Dat wij alleen maar kunnen varen
Op de wind die waait waarheen hij waait
En elke dag een nieuwe kans
Om elkaar vast te houden
Leef met volle teugen
Durf te leven met de dag
Glimlach elke morgen
Er is iets moois dat op je wacht
En God, die bijna nooit te vinden is

als je Hem moet hebben
Maar die soms toch,
juist als er niets meer lijkt te redden
Zichtbaar wordt als
hier op aarde tranen vallen van verdriet
Omdat er iets van waarde schuilt in
als we hier op aarde
Het niet meer weten, niets anders kunnen
Dan maar bidden in een lied
Leef met volle teugen
Glimlach elke morgen
Nooit gedacht
Dat het zo tot een eind zou komen
Maar ik ga met jou Dwars door de winter
Naar de lente en naar de zomer
Want jij en ik Wij blijven samen En blijven
zingen
Tot het eind Ik laat jou niet los
Leef met volle teugen
Durf te leven met de dag
Glimlach elke morgen
Er is iets moois dat op je wacht
Geniet van je dagen
Verlies je in de tijd
Je wordt steeds gedragen
Tot in alle eeuwigheid
Geniet van je dagen

Verlies je in de tijd
Je wordt steeds gedragen
Tot in alle eeuwigheid
Dwars door de winter
Naar de lente En naar de zomer
Want jij en ik Wij blijven samen
Wij blijven zingen
Tot het eind Want jij bent nooit Alleen

Tweede lezing: De oude pereboom

Midden in een grote tuin, groeide eens een perenboom. Hij was al heel oud, dat voelde hij maar al te goed. Toen hij nog jong was, hing hij ieder jaar vol peren, maar de laatste jaren kwamen er alleen nog maar blaadjes aan de takken. "Hè," zuchtte de perenboom op een dag. "Ik wou dat ik nog eens een keer een mooie peer aan mijn tak kreeg, ééntje maar, dat zou genoeg zijn."

En ja hoor, in het voorjaar verscheen er een knopje aan een van de takken. En uit dat knopje kwam een bloemetje, en toen groeide er op die plaats een hele mooie peer. Het werd de mooiste peer die de boom ooit gehad had. En hij was er verschrikkelijk trots op.

Op een zondagmiddag kwam een jongetje de tuin in wandelen, samen met zijn opa.

"Oh, opa, moet je eens zien!" riep het jongetje. "Wat een mooie peer is dat. De opa keek verbaasd op.

"Hoe is het mogelijk," zei hij. "Al zo lang heeft de oude boom geen peren meer gegeven . . . en zo mooi en gezond als deze heb ik ze nog nooit gezien."

"Opa, pluk je hem voor mij?" vroeg het jongetje.

"Nee," zei opa toen. "Dat doe ik niet. De boom heeft al vele jaren heel veel peren gegeven. Ik heb er altijd volop van kunnen plukken en ze waren altijd heerlijk. Maar deze laatste peer mag de boom zelf houden... Gewoon omdat ik hem bedanken wil, snap je dat?"

"Ja," zei het jongetje, "dat snap ik."

De boom hield de peer vast, zolang als hij kon. Maar toen het herfst werd en de wind begon te waaien en te rukken, viel de peer op de grond.

Er dwarrelden blaadjes overheen en de peer zakte een beetje weg in de aarde. Het jaar daarop ging de oude perenboom dood.

Maar toen opa en het jongetje weer eens in de tuin kwamen kijken, zagen ze dat op de plaats waar de peer gevallen was, een jong boompje begon te groeien.

"Zie je dat?" zei de opa. "Zo moet dat gaan. Altijd maar weer, en altijd maar weer."

Overweging

Er straalt hoop, hoop om te leven. De geboorte van een kind betekent nieuw leven, nieuwe hoop. Degenen die het kind verwachten kijken reikhalzend uit naar de naderende geboorte. En als het dan zover is, dan stralen vader en moeder, en vaak stralen de grootouders en andere naasten net zo hard mee. Met elkaar werd dit nieuwe leven verwacht en het nieuwe kindje wordt welkom geheten. Zoals Stef Bos zo mooi heeft verwoord: welkom in deze wereld, welkom in deze tijd, welkom in ons leven, welkom in ons huis.

De geboorte is in feite een reis: het kindje gaat van de bekende, beschermde wereld binnen naar de grote, onbekende wereld erbuiten. En ondanks dat die wereld buiten onbekend is,

wil het kind geboren worden. Het is de oerwet van de natuur: mensenkinderen worden verwekt en willen geboren worden, ongeacht de omstandigheden buiten. Dit geldt voor alle levende wezens: niet alleen mensen, maar ook dieren, bomen en planten. Ze willen geboren worden, om te leven, om te stralen! En zoals bomen en planten altijd naar het licht toe groeien, zo hebben ook mensen en dieren licht nodig. Licht betekent leven!

Licht is hoop en hoop is licht. De stralen van de zon, maar ook de maan en de sterren bij nacht. Die geven letterlijk licht. Maar ook de glimlach van een kind, die van een mens is als een zonnestraal. Het is zo weinig, een glimlach, maar de uitwerking kan groots zijn. Het doet iets met je, het geeft hoop, kracht en energie.

Zoals de vlammetjes, die nog eens willen stralen, elk op zijn eigen manier. Het pakt echter niet goed uit voor de 2 vlammetjes die te grootse plannen hebben: een grote bosbrand veroorzaken en een vlammenzee doen ontstaan. Die 2 vlammetjes willen stralen opdat anderen hen zullen blijven herinneren. Dus eigenlijk uit een soort eerzucht. Hun plan mislukt, ze gaan roemloos ten onder en worden vergeten. Maar het laatste vlammetje blijft klein, die zoekt het in de samenwerking met de kaars. En samen bereiken ze iets groots, namelijk het doorgeven van het vuur, van het licht. Licht om te stralen.

Klein maar fijn: dat is ook de klapproos. Op de uitnodiging voor deze dienst zien jullie een veld vol met klapprozen. Liesbeth heeft het plaatje gevonden, maar ik was er meteen heel blij mee. Klapprozen zijn een symbool geworden voor de herinnering aan mijn moeder. In de laatste maanden van haar leven namen we haar vaak mee naar buiten voor een wandeling, zij in de rolstoel. Tijdens één van die wandelingen, met Helma, kwamen ze langs een veld met klapprozen en ze zijn daar even gestopt. Mam wilde de bloemen van heel dichtbij bewonderen en hun schoonheid ervaren. De eenvoud van de bloem, maar toch zo mooi, deed haar stralen. De foto die Helma toen van haar maakte kwam op haar overlijdenskaart te staan met de tekst: kijk eens hoe gewoon en zie toch hoe bijzonder!

Tijdens de liturgievergadering van de maandagavond waarin deze dienst werd voorbereid stelde ik de vraag Wat zijn onze bronnen van hoop, wat doet ons stralen, wat doet ons leven? Daar kwamen veel verschillende dingen naar voren. Meerdere mensen noemden dat ze energie krijgen van andere mensen. Zowel binnen de familie, partner, kinderen, broers en zussen, als ook buiten de familie: vrienden en burens. Samen eten, een goed gesprek, samen iets doen zoals zingen of wandelen. De wisselwerking tussen mensen creëert een nieuwe energie, een krachtbron. En vaak is die energie zichtbaar op het gezicht: je gaat er van stralen! Ook de natuur werd meermaals genoemd als energiebron: het genieten van de schoonheid, de variëteit in kleur en vormen, alleen al het zijn IN de natuur geeft kracht en energie!

Ook werden een paar speciale bronnen van energie genoemd: kunst waarvan je kunt genieten, literatuur, dansen als nieuwe taal van het lichaam waarbij geen woorden nodig zijn. En niet in de laatste plaats: God die bron van leven is! Die kracht geeft om alles in een groter geheel te kunnen plaatsen. Om vertrouwen te hebben in de mens, ook al wordt dat soms beschaamd.

Het lijkt zo gewoon, onze interactie met onze naasten. En toch is het dat niet, het is heel bijzonder! Want met je gesprek, een gebaar, een glimlach geef je iets moois aan de ander: Hoop om te leven, hoop om te stralen!

Zo ook de oude perenboom, die zo graag nog eenmaal vrucht wilde dragen. Dat lukte en wat was hij trots toen hij opgemerkt werd! Met slechts één peer werd hij toch bewonderd. En gekoesterd. Die ene, laatste peer, werd niet geplukt. Die mocht de boom zelf houden. Zo lang als mogelijk was heeft de oude perenboom zijn vrucht vastgehouden om uiteindelijk voort te leven in het nieuwe perenboompje dat ontstond uit die ene laatste peer. Stralend van geluk zie ik die oude perenboom voor me. Zijn leven lang al werkzaam geweest, veel betekend voor anderen en dan aan het eind nog 1 keer stralen. En dan voortleven in je volgeling.

De hoop die straalt, de hoop om te leven! Niet letterlijk genomen is het ook de hoop om te leven nà dit leven. Als je weet dat je einde niet ver weg meer is, en dat je hoopt om voort te leven: in een ander leven, in een andere vorm. We weten niet welke, maar ik denk dat velen van ons hopen op een leven nà dit leven, nà de dood.

Zoals Kingà Ban , de zangeres van het lied “Leef met volle teugen”. Zij is zeer ernstig ziek en weet dat ze gaat sterven. Een nog jonge moeder van 3 kinderen. Toch blijft ze energiebronnen houden en blijft ze stralen dáár waar het nog kan. In haar geval het zingen, waaraan ze zoveel plezier beleeft èn waarin ze haar overtuiging kwijt kan. Leef met volle teugen - Durf te leven met de dag - Glimlach elke morgen - Er is iets moois dat op je wacht!

Dan denk ik ook terug aan een heel dierbare vriendin van mij die jaren terug overleden is aan kanker. De laatste maanden van haar leven ging ze hard achteruit. Desondanks hield ze een heel positieve kijk op haar situatie. Ze keek niet achterom om te chagrijnen over alles wat ze niet meer kon, maar ze keek naar het nu: ik kan dit nog en dàt nog! Ze was niet eens verongelijkt dat ze zo ziek was, geen moment van “waarom ik?” Integendeel, ze was zelfs ...een soort van dankbaar, want, zei ze: “door mijn ziekte heb ik zoveel liefde en vriendschap mogen ontvangen! Dat zou nooit het geval geweest zijn als ik niet ziek was geweest!” Ondanks haar naderende eind, het doodzieke lichaam, bleef haar geest stralen! Ze werd omringd door velen om haar heen die haar lief hadden. Ze was niet alleen. Ook mijn vader en moeder werden tot op het eind omringd door hun kinderen mèt hun partners. Ze waren niet alleen. En ik heb al van velen gehoord dat ze het naderende einde van een dierbare heel intens hebben beleefd. Door er te zijn, door het verdriet van het komend afscheid samen te delen. Ook dat is stralen! Hoop om samen te zijn tot het einde, om de ander te begeleiden in de hoop dat die zal voortleven!

Want ondanks dat de dierbare er niet meer is, die persoon leeft voort in onze harten, in de harten van hen die ze lief hadden. En ook dat is een vorm van leven: dierbare herinneringen die gedeeld blijven worden, lieve, mooie herinneringen in het hoofd en in het hart: er straalt hoop, Hoop om te leven!

Ik wens ons dit toe: dat het zo zal mogen zijn.

Lied: Song of Hope Avishai Cohen

<https://youtu.be/R84GNvcwh5w>

There comes a time that we
should be together
united in our fight to make
things better
our world is here, but will not be
forever
depending on our will to change
the matter
This is the song of hope (2x)
If one could be for all and all can
be for one
Together we are better under the
sun
Our own responsibility relies on
our ability
To save the beauty that we live in
And the life we're giving
This is the song of hope (2x)

Er komt een tijd dat we samen
moeten zijn
verenigd in onze strijd om
dingen beter te maken
onze wereld is hier, maar zal niet
eeuwig duren
afhankelijk van onze wil om de
zaak te veranderen
Dit is het lied van hoop (2x)
Als één voor allen zou kunnen
zijn en allen voor één kunnen zijn
Samen zijn we beter onder de zon
Onze eigen verantwoordelijkheid
berust op ons vermogen
Om de schoonheid waarin we
leven te redden
En het leven dat we geven
Dit is het lied van hoop (2)

Geloofsbelijdenis

Ik hoop op een wereld
waarin mensen accepteren dat iedereen
anders is
en zijn eigen kwaliteiten heeft, maar ik
verwacht
dat die houding niet zomaar vanzelf komt.
Ik hoop op een wereld
zonder oorlog en geweld,
zonder ruzie en pijn,
zonder pesterijen en gesar,
maar ik verwacht dat ik zelf
dan niet rustig kan afwachten.

Ik hoop op een wereld
waarin niemand honger heeft
en iedereen genoeg verdient
om van te leven,
maar ik verwacht dat dat alleen lukt
als iedereen meewerkt.
Ik geloof in die wereld, want
zolang er nog hoop is,
zolang is er ook bidden
en zolang zal God je
in zijn Handen houden. Amen

Collecte

Om onze wekelijkse vieringen te kunnen houden maakt onze gemeenschap kosten. Je kunt een digitale gift doen via onderstaande QR-code: elke bijdrage wordt erg op prijs gesteld. Hartelijk dank!

De 2de collecte is voor ons jaardoel *Hart voor Tanzania*. Deze kun je steunen via bijgaande link.

https://betaalverzoek.rabobank.nl/betaalverzoek/?id=An1AtlF_QTqE1Lu2tm862g

Lied : De wildernis zal bloeien *M.Nijhoff / T.Löwenthal*

De wildernis
zal bloeien
als een roos.

Het hart van de viering:

intenties uit het Groene Boek en uit de gemeenschap

Tafelgebed: Lied De tafel der armen *H.Oosterhuis/A.Oomen*

Wat in stilte bloeit, in de luwte van tuinen,
onder de hete zon, op de akker,
heeft Hij bestemd voor de tafel der armen.
Aardekracht, zonkracht is Hij, licht in mensen,
dat wij elkaar verblijden en doen leven,
brood van genade worden, wijn van eeuwig leven.
Maar wie niets hebben, wie zal hen hieraan deel geven?
En die in weelde zwelgen en van niets weten,
wie zal hen naar gerechtigheid doen verlangen?
Aanschijn der aarde, wie zal jou vernieuwen?
Hij die alles zal zijn in allen, heeft ons bestemd om
aarde, jouw aanschijn te vernieuwen.

Breken en delen van brood en wijn

Onze Vader *Armeense versie*

Bron van Zijn, die ik ontmoet in wat mij ontroert:
Ik geef u een naam opdat ik U een plaats kan geven
in mijn leven.
Bundel Uw licht in mij. Maak het nuttig.
Vestig Uw rijk van eenheid nu.
Uw enige verlangen handelt dan samen met het onze.
Geef ons wat we elke dag nodig hebben aan brood en inzicht.
Maak los de koorden van fouten,
die ons vastbinden aan het verleden,
zoals wij ook anderen hun misstappen vergeven.
Laat oppervlakkige dingen ons niet misleiden,
want uit U wordt de al werkzame wil geboren.
De levende kracht om te handelen,
het lied dat alles verfraait
en dat zich van eeuw tot eeuw vernieuwt.

Mededelingen

pag. 8

Slotgedachte bij het thema

Is hoop niet een bron van kracht om te bouwen
aan een leven van vriendschap en geluk?

Is hoop niet een bron van energie om te bouwen
aan een samenleving van recht en vrede?

Is hoop niet een bron van leven om te blijven hopen ondanks tegenslagen en verdriet,
tegen de verdrukking in?

Is hoop niet een Godsgeschenk, een cadeau dat we elkaar kunnen geven?

Is hoop niet een kunst om te leren?

Slotlied : Dat een nieuwe wereld komen zal *H.Oosterhuis / A.Oomen*

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg en water stroomt,
genoeg voor allen. (2x)

Daar bouwen wij veilige buurten,
wonen dooreen in wijken van vrede,
in schaduw van bomen.
Geen kinderen zullen daar sterven,
oude mensen maken hun dagen vol
en jonge mensen zullen daar pas op hun honderdste sterven.
Wij zullen niet voor de leegte zwoegen,
geen kinderen baren voor de verschrikking.
De wolf en het lam zullen weiden tezamen:
wij leren de oorlog af. (2x)

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg en water stroomt,
genoeg voor allen. (3x)

Woord van dank en zegenbede

Na 4 weken van een lichte versie van zoom om in ieder geval de dienst te kunnen volgen ben ik extra blij dat Erwin en Marc weer terug zijn van hun welverdiende vakantie. Hartelijk dank aan jullie 2 dat we weer hebben mogen genieten van de technologische vooruitgang die jullie samen mogelijk maken hier in de Duif. Natalie, dank je wel dat je samen met mij deze dienst hebt willen doen, dank dat jij in de Duif kon zijn terwijl ik op 1200km afstand ben. Dank aan jullie allemaal, in de Duif en op zoom dat jullie erbij waren.

Dan wil ik nu afsluiten met de zegenbede:

Mogen wij voor elkaar een bron van hoop zijn, bij alles wat ons te doen staat, alles wat we beleven mogen, alles wat ons overkomt.

Mogen wij voor elkaar een bron van hoop zijn, in het leven dat we samen delen, zo kwetsbaar als het is. Mogen wij vandaag voor elkaar een zegen zijn, in ons geloof en bij onze daden.

Allemaal een heel fijne zondag toegewenst!